

El genuí sabor de l'entreuix

Va estudiar teologia, però en la vida laboral li ha servit de ben poc. Ara, des d'un dels clubs més luxosos de València, Alberto (València, 1953) assisteix a la desfilada nocturna camí de la prostitució.

Remei Blasco

Alberto, Alberto a seques perquè no té cognoms per als mitjans de comunicació, es nega a acceptar el qualificatiu de *madame*. És el gerent d'un dels clubs més cars de la ciutat de València i cada dia, des de les 6 de la vesprada a les 4 de la matinada, veu desfilars senyors que busquen senyores. Són, com ell diu parafrasejant una cançó d'Alberto Cortez, «unas que venden amores y otros que van a comprar, las unas llevan colores y los otros soledad». La paraula prostitució, sobretot aplicada al local que regenta, li canvia el color de la cara. El cert és que al Cotton no hi ha llits, però no és menys cert que n'és l'antesala de la compra-venda d'arquitectures corporals. Allí prenen cos els negocis sexuals que, hores més tard, s'arrodoneixen en qualsevol hotel de la rodalia.

Assegura que «posar al Cotton l'etiqueta de prostíbul és faltar a la veritat. Quan es va inaugurar, el mes de setembre passat, pretenia ser un *pub*

més de la nit valenciana, però per la zona on està ubicat i perquè tu no pots prohibir l'entrada a ningú ha acabat sent un lloc on la gent va a lligar, però sempre amb el xec per davant». De preus, n'hi ha per a tots els gustos, de deu, quinze o vint mil pessetes el *polvo* a quaranta-cinc, cinquanta o cent mil pessetes la nit. Tot depèn de l'oferta i la demanda. Són les lleis del mercat. «Les tarifes són cosa de les senyores que hi treballen, la direcció ni entra ni ix perquè, simplement, no ens interessa el que cobren. Ara bé, jo entenc que dones amb una estructura antropològica com les que es guanyen la vida aquí demanen cent mil pessetes.»

Donada la precarietat del mercat laboral, aquestes 100.000 pessetes per nit semblen un bon reclam, però aquesta versió no és compartida pel gerent del Cotton, que qualifica la prostitució «com la feina més degradant del món. Els clients poden ser educats, agradables i senyors, però res no canvia el final de la pel·lícula. Per a suportar aquesta història s'ha de ser molt professional i tenir un munt de paciència.

La gent, des de fora, s'entesta a dir que és una bona manera de guanyar-se la vida, però n'estic convençut que el 99 per cent dels que afirmen això no durarien en l'ofici ni mitja hora. Jo, personalment, pense que em moriria de gana. M'estime més cobrar les 100.000 pessetes mensuals treballant nou hores al dia, que és el que faig aquí, a guanyar-les en una nit».

Una ullada al Cotton, sobretot si a la ciutat de València s'està celebrant una fira, permet saber de què va l'assumpt. Executius abillats segons els dictats dels dissenyadors més en voga i sempre dins del classicisme de l'americana i la corbata, prenen posició a la barra. A la primera de canvi, una senyora se'ls acostarà, no sense abans haver-se creuat mirades àvides de sexe, per part dels senyors, i mirades, amb fam de diners però transvestides de passió, per part de les senyores. La necessitat d'arribar a un acord el més ràpid possible imposa que ells paguen la primera copa. «No és masculisme, és l'actitud normal d'una persona que vol prendre contacte amb una altra i per

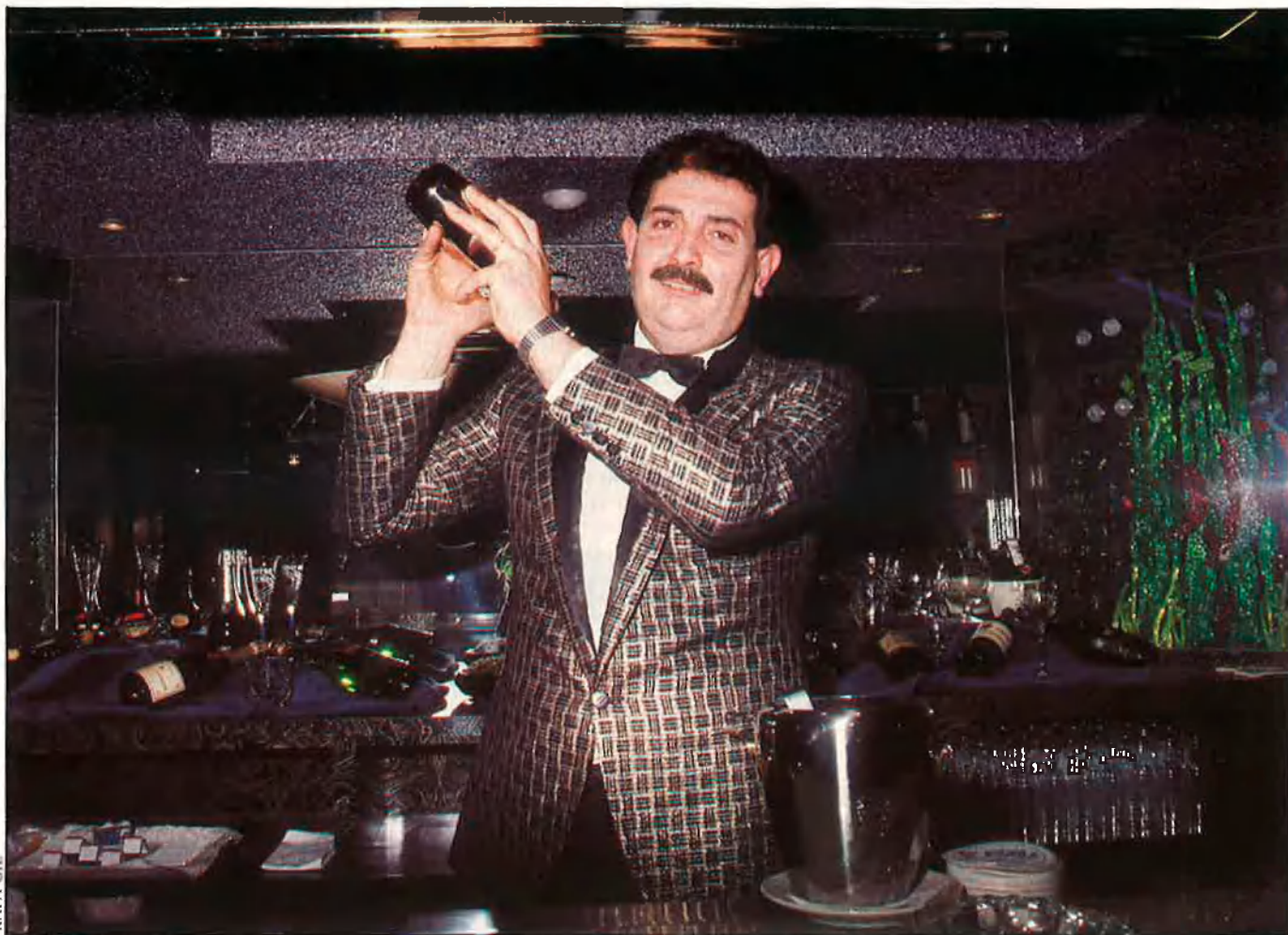
a trencar el gel i per a arrimar-se li diu: 'quins ulls més bonics té senyoreta, ¿vol prendre una copa?' No seria correcte que estiguessen parlant del temps i la xica, allà, més seca que el cotó en pèl.»

«El retrat robot dels clients podria ser un home entre 35 i 60 anys, de nivell adquisitiu elevat i, generalment, de fora de València. Hi ve molta gent de Barcelona, Sant Sebastià i Madrid, encara que advocats, dissenyadors i altres professionals que treballen al barri també van al Cotton a parlar de negocis.» El que impera, però, més que parlar és palpar. Amb una visita n'hi ha prou per a comprovar-ho i, malgrat el que diu la direcció del local, les coses van més lluny del que en principi es fixa al seu llibre de comportament.

«Es demana normalitat i

Segons Alberto, gerent del Cotton, el club no és un prostíbul.

RAFA GIL

«Mai no he tingut la necessitat de redimir ningú.»

això, independentment de l'objectiu que tinguem uns i altres. Els requisits imprescindibles són: l'educació, saber estar i una actitud normal, i s'exigeixen tant als clients com a les senyores, que, en definitiva, també són clientes perquè no tenen cap relació laboral amb l'empresa. Des del moment que se'n passen, la meua feina és dir-los: senyor o senyora agafe la bossa i al carrer, però no passa quasi mai. Al Cotton no ocorre com a moltes hamburgueseries de l'extraradi, on les xiquetes no treballen en pla professional però es peguen uns festivals de mil dimonis, i damunt sense cobrar. Potser després, quan voldran cobrar, ningú no voldrà pagar per elles.»

Si les 20 senyores que cada nit es deixen caure per aquest club no tenen cap lligam amb l'empresa, els beneficis provenen, només, de les consumicions. «El preu de les copes pot ser de 700 pessetes una coca-cola o 900 un whisky i nosaltres no cobrem cap percentatge del sou de les senyores ni tenim cap conveni amb els hotels on acaben la nit.» Al Cotton, que segons el seu propietari, Santiago Canizares, es va fer una inversió de 50 milions de pessetes,

«tot és legal, els treballadors tenen seguretat social i paguem els impostos corresponents, el nostre objectiu és rendibilitzar la inversió amb els guanys que es treuen de les begudes».

A partir de la mitja nit, aquest reducte de contactes a preus de luxe es queda insuficient. Hi ha més demanda que oferta i això permet a les senyores fer una tria sobre la marxa. Ells s'han de sotmetre a la seua decisió o, en qualsevol cas, incrementar-ne els honoraris. Si tot va bé, hi tornen a la recerca de la mateixa *Lolita*. Si no hi ha acord, hi tornaran per convèncer-ne qualsevol altra.

En un club com aquests, de luxe, s'imposa que les garanties sanitàries siguin del cent per cent. El seu gerent afirma que, «totes les dones que hi treballen tenen una cartilla on es certifica que no pateixen cap malaltia sexual i, tampoc, la sida». Aquestes garanties, que sobre el paper semblen certes, disten molt de donar-se en la pràctica. Des del moment que qualsevol persona pot, un bon dia, anar a provar sort al Cotton, i si és cert que la feina dels empleats es redueix a obrir la porta als

clients i dir: «hola, bona nit; adéu, bona nit», ni els clients ni les clientes tenen res assegurat. El factor risc, doncs, és idèntic al d'altres clubs, tot i que pot ser inferior al de la prostitució de carrer.

Alberto, que ha estudiat teologia, però que mai no l'ha exercida professionalment, s'entesta a parlar de normalitat. Una normalitat, però, que ell mateix amaga des del moment que no vol dir quins són els seus cognoms i que quan la seua família li pregunta on treballa, respon que en hostaleria i prou. «No he sentit mai la necessitat de redimir ningú perquè la vida interior no té res a veure amb la vida professional.

Jo tinc un gran respecte per les actituds personals. Si no dic on treballo és per estalviar-me problemes amb la meua família, perquè el meu pare volia que jo fóra banquer i jo sempre he estat el més bohemí dels meus germans. He fet de vocalista en una orquestra, també he tocat el piano i l'orgue i després de no trobar feina de teòleg vaig decidir dedicar-me al món de l'hostaleria. Si estic al Cotton és perquè no he trobat res més.» □